

CE NE SCRIB CITITORII ...

VREM SĂ FIM DE FOLOS SEMENILOR NOȘTRI

Aș vrea să scriu câteva cuvinte despre un grup de fete inimoase care în puținul timp liber de care dispun își oferă ajutorul, înțelegerea, și compasiunea pentru cei aflați în suferință.

Cred însă, că ele însele, vorbindu-vă direct, vor fi mai convingătoare.

Ce aș putea spune despre faptul că activez ca voluntar la Societatea Română de Cancer? Doar că mi se oferă o lecție de viață de câte ori stau de vorbă cu bolnavii din Spitalul Oncologic, care deși în suferință, au puterea de-a zâmbi, spera și ai încuraja pe noii sosiți în salon.

Până a-i întâlni mă plângeam, ba că am un program încărcat, prea multe cursuri, alte

nemulțumiri ... Acum îmi dau seama că problemele mele sunt minore și simt ca pe o datorie morală să fac tot ce îmi stă în putere ca soarele să răsară și în Institutul Oncologic.

E multă muncă, uneori apar piedici care te fac să spui: stop, « până aici », însă împlinirea pe care o simți când un caz e rezolvat îți dă putere să continui.

La drept vorbind, ca voluntar am avut șansa de a cunoaște și multă lume: medici, profesori, diferiți sponsori și alți voluntari.

Facem schimb de experiență, învățăm unii de la alții. Dacă pot să ofer mai mult decât un zâmbet, e și mai bine, important însă e să vrem să facem ceva și pentru alții, să nu fim egoiști.

*Cociș Alina –
studentă, anul II – Facultatea de Teologie
Greco-Catolică, secția Asistență Socială.*

Primul meu contact cu Institutul Oncologic a fost destul de dureros.

Făceam vountariat de două săptămâni și doamna directoare m-a trimis la Institutul Oncologic, cu niște hârtii. Nu intrasem niciodată acolo, așa că nu știam la ce să mă aștept.

Am intrat, și în acel moment a apărut în fața mea un copilaș de doi ani, chel, din cauza radio- și chimioterapiei. Era vesel.....mămica lui tocmai îi cumpărase o minge.

Părinții lui abia se abțineau să nu plângă pentru că domnul doctor tocmai le spusese că tratamentul aplicat micuțului nu dă rezultat.

Am rămas împietrită. Prima mea reacție a fost să mă întorc și s-o iau la fugă.

Nu cred că voi fi vreodată pregătită suficient pentru a oferi curaj acestor oameni, nu cred că sunt cuvinte care să aline durerea pe care o au, dar încerc de fiecare dată să fac tot ce pot pentru ei.

*Mureșan Anca-
studentă, anul II, Facultatea de Teologie
Greco-Catolică, secția Asistență Socială.*

Mă întrebau uneori cunoștințele și prietenii cărora le-am spus că fac voluntariat la Societatea Română de Cancer, ce înseamnă a fi voluntar, ce fac eu ?

Păi, ce să vă spun ?

A fi voluntar înseamnă în primul rând a fi disponibil, dornic de a face ceva, de a ajuta, de a te simți util. Trebuie să știți că voluntarii nu sunt persoane ieșite din comun, sunt doar persoane « îmbrăcate » cu haina bunului simț, și « încălțate » cu voința de a ajuta, de a te avânta în ajutorare și de a trece peste piedicile care la un moment dat se interpun în planul tău. Cred că oricine știe ce înseamnă acest lucru, nu ?

Ce să vă mai spun ? Care a fost primul meu contact cu Institutul Oncologic, care au fost impresiile, ce am simțit ?

Prima dată când am pășit pe culoarele spitalului m-a cuprins o senzație neplăcută și în sinea mea mi-am spus: « ce urât miroase », mai ales la secția de chimioterapie. Cu timpul m-am obișnuit, oricum, pe lângă ceea ce vedeam în saloane, mirosul era un fapt neînsemnat. Saloanele nu difereau prea mult. În fiecare găseai femei descurajate, sau pline de viață ce înșeninau întreg salonul și le făceau să râdă pe

celelalte. Trebuie să recunosc că puterea acestora din urmă m-a surprins.

Nu demult am fost operată la sân, fiind deci și eu internată într-unul din saloanele Institutului Oncologic. Colega care era cea mai în vârstă și cea mai grav bolnavă, era cea care ne făcea să râdem și ne încuraja mereu.

După această experiență mi-am propus să mă implic mai mult în activitățile organizației și să îmi sfătuiesc toate prietenele să-și facă periodic examinări la sân, să nu se eschiveze în a vizita un medic oncolog la cea mai mică suspiciune. Tuturor nu pot decât să le spun: „Curaj ! Mergeți mai departe !”

*Barbulea Ioana-
studentă, anul II, Facultatea de Teologie
Greco-Catolică, secția Asistență Socială.*

Sunt voluntară la SRC de 8 luni, sunt multumită sufletește și foarte bucuroasă că pot face un bine persoanelor care trec poate prin cea mai grea perioadă din viața lor, confruntându-se cu această teribilă boală numită “cancer”.

Sunt conștientă că nu pot face mare lucru pentru ei, dar de fiecare dată când vin în contact cu ei, constat că simplul fapt că cineva îi ascultă, că le dă puțină importanță, îi bucură.

Cu toate că suntem un colectiv mic, suntem uniți, ne ajutăm între noi și împărțim în mod egal sarcinile atunci când avem ceva de rezolvat, mobilizându-ne repede.

De fiecare dată când intru în Institutul Oncologic, văzând curajul și stăruința pacienților în lupta cu boala, problemele mele mi se par fleacuri, iar acești oameni îmi par niște eroi, pentru că și-au luat viața în propriile mâini.

*Partene Emilia –
studentă, anul II, Facultatea de Sociologie și
Asistență Socială, secția Asistență Socială.*